

„Psi to tady tisíckrát prošli,“ odpověděl druhý hlas. „Ucítili by je.“ A pak ho napadlo: „Leda že by nějak zahladili stopu.“

Nastalo dlouhé ticho. Krčili jsme se s Fredem bez hnutí ve skryšii a slyšeli, jak stejný vězeň pomalu říká: „No co, zkusit to můžem!“

Němci se vyšplhali na hromadu prken, odsunuli jedno, druhé, třetí, čtvrté... Když nás dělilo sotva patnáct centimetrů dřeva, vytáhli jsme nože a připravili se. Strnuli jsme, skrčení, protože jsme neměli dost místa, abychom se postavili, zády opření o dřevěnou stěnu. Neodvažovali jsme se ani dýchat.

Pak na druhém konci tábora najednou vypukla vřava. Bylo slyšet nadšené výkřiky a rychlé dupání. Němci nad námi ztichli a nehýbali se. Pak je napadlo, že nás dostali, sklouzli z prken a vyrazili k falešnému poplachu, který nám zachránil kůži.

„Tak to v Osvětimi chodí,“ řekl Fred hořce. „Můžeš narazit na moc pěknou sortu lidí. Svině hnusný!“

Večer 9. dubna přišel ještě šok jiného druhu. Asi v osm hodin se ozvalo vzdálené hřmění těžkých letadel, něco, co jsme za celou dobu v Osvětimi nezažili. Hřmění se stále blížilo a nepříliš daleko od nás začaly padat bomby.

Tep se nám zrychlil. Chystají se bombardovat tábor? Bylo tajemství prozrazeno? Roztrhají výbušniny dráty s vysokým napětím a strážní věže a dozorce se psy? Je to konec Osvětimi?

Výbuchy se přibližovaly a nabývaly na síle. Potom se ozval nový zvuk, připadalo nám, že téměř vedle nás – pronikavý rachot protiletické palby z děl v táboře. Prkna se při každé salvě rozechvěla. Písek se na nás jen valil, a jak záblesky osvětlovaly naši prohlubeň, zeptal jsem se Freda: „Nevyrazíme? V tom zmatku si nás nevšimnou.“